

Opgegroeid in Deinze, woont Titus Simoens (°1985) nu in Gent. Tijdens het gesprek ontdek ik de relatie tussen Titus en de schilder Richard Simoens, die zijn vader blijkt te zijn. Titus is dus opgegroeid binnen de wereld van kunstenaars die zich rond Roger Raveel en de Nieuwe Visie had gevormd.

TITUS SIMOENS

Een ontmoeting met de kwetsbaarheid

ONTMOETING MET MENSEN Titus Simoens: “Er kwamen veel mensen op het atelier van mijn vader, we gingen naar tentoonstellingen. Het was mijn vader die me voorstelde om fotografie te volgen. Het was de periode dat ik een vijftal scholen op twee jaar tijd heb bezocht, dat ik totaal niet aardde. Hij vertelde me het verhaal dat ik vroeger ooit eens met zijn analoge camera mijn drie zussen had gefotografeerd. Ik volgde zijn raad op en dat lukte. Ik voelde onmiddellijk een klik, ik kon iets vertellen aan de hand van foto’s, want tekenen of schilderen deed ik nooit. Ik heb eerst mijn secundair afgemaakt in het VISO in Mariakerke. De richting visuele communicatie had vijftien uren donkere kamer en dat trok me heel erg aan. Ik was toen 17-18 jaar.”

Na het secundair wou Titus Simoens toch wel even weg uit de Gentse omgeving en trok naar de Karel de Grote Hogeschool in Antwerpen. Hij koos intuïtief voor de opleiding audiovisuele technieken op Linkeroever. Het was vooral een technische opleiding. “Nu zou ik dat niet meer doen, maar toen was het een keuze puur op gevoel. Ik voelde me er goed en wou de stad ontdekken. Ik merkte dat ik in de loop van die drie jaar ook mijn eigen ding kon doen. Ik kon naar het buitenland gaan, ik kon een reeks maken. Ik werd er niet gekneed en kreeg eerder technische opdrachten. Ik was zelf enorm gedreven door fotografen zoals Carl De Keyser (°1958). Voor mijn eindwerk ben ik in 2007 naar Roemenië gereisd, drie maanden op mijn eentje met de rugzak. Mijn toenmalig lief was een Roemeense, die na de val van de dictatuur met haar ouders naar België gekomen was. Ik leerde op die manier de taal een beetje en zo is die interesse ontstaan. Ik was haar familie al enkele keren gaan bezoeken en had de pracht van het land ontdekt.”

Zaalzicht van de solotentoonstelling *Blue, See Mount Song Los Domadores*, 2015, CAERMERSKLOOSTER, GENT

Na die kennismaking wou Titus Simoens alleen in dat land rondreizen, dicht bij de mensen staan, niet direct op zoek naar een verhaal. De reeks foto's die hij toen maakte is dan ook *Close to Romania* getiteld. "Ik ging nooit op hotel, ik sliep altijd bij mensen thuis. Nooit kort en vluchtig, altijd bijna een week bij iemand zodat er een vertrouwensband ontstond. Als je alleen bent, gaat dat wel relatief gemakkelijk, je vormt niet echt een bedreiging en er is de gastvrijheid."

Het was de eerste reeks die hij echt heeft tentoongesteld en dan nog in het Vlaams Parlement. Christoph Ruys, toenmalig directeur van het Fotomuseum in Antwerpen, had daar onder de titel *Screenworlds* de fine fleur van de Belgische fotografen verzameld en Titus was de jongste deelnemer. Het was een serieuze opsteker voor de jonge fotograaf die met zijn beelden de mensen echt kon aanspreken.

"Ik sta er nog heel hard achter maar er is wel een evolutie gebeurd. Ik zie in mijn laatste reeksen dingen die hetzelfde gebeven zijn, zoals het contact maken met mensen. Dat is mijn sterkte, het gevoel dat ik kan overbrengen, de chemie die ontstaat, die ontmoeting met mensen, dat is ook mijn werk eigenlijk. Niets is afstandelijk." Het is wellicht daarom dat zijn foto's zoveel mensen ontroeren, raken.

“Dat is mijn sterkte, het gevoel dat ik kan overbrengen, de chemie die ontstaat, die ontmoeting met mensen, dat is ook mijn werk eigenlijk.”

Titus Simoens, *Blue, See*

Titus Simoens, *Close to Romania*

BIJ DE COWBOYS Na zijn eerder technische studies in Antwerpen had Titus Simoens geen zin om voor een master te gaan in diezelfde richting. Hij deed een toelatingsexamen aan de academie van Antwerpen en slaagde, wou er dan toch niet heen en solliciteerde voor de opleiding fotografie bij het Nederlandse AKV Sint-Joost. Daar vonden ze dat hij met de camera de wijde wereld in moest trekken en niet gaan voor de eerder conceptuele benadering die gedoceed werd. Dat was wel een beetje een koude douche, maar hij heeft uiteindelijk toch wel gedaan wat daar gesuggereerd werd.

Met een paar vrienden is hij naar Amerika getrokken op zoek naar de echte cowboys. Vanuit New York zijn ze uiteindelijk in Idaho terechtgekomen waar twee mannen de zorg hadden over ruim vijfduizend stuks vee en zo'n half jaar van de wereld weg waren. Een beetje zoals Annie Proulx het in haar *Brokeback Mountain* beschrijft, maar dan zonder de homoseksuele connotatie. Titus Simoens: "We hadden de

coördinaten gekregen en zijn er naartoe gereden en vonden hun basiskamp. We hebben er drie uur gewacht en zagen ze dan de heuvel afrijden. Twee cowboys, ik zal dat beeld nooit vergeten. Zij waren al vier maand onderweg en al die tijd alleen. Ze waren heel enthousiast om drie jonge gasten te zien. Wij deden ons verhaal en vroegen of ze akkoord konden gaan dat wij hun portret zouden maken." Titus Simoens en zijn vrienden moesten de auto achterlaten en kregen elk een paard om de cowboys en de kudde te volgen. Er is een fotoreeks en een documentaire film als resultaat.

KINDEREN IN OOSTENDE EN CHINA Na de cowboys wou Titus Simoens een maand meevaren met een groot schip op zee en met dat plan voor ogen nam hij contact met de zeevaartschool Ibis in Oostende. De directeur gaf hem een rondleiding, vertelde over de geschiedenis en de achtergronden van de school. De oorspronkelijke motivering voor jongens om

Titus Simoens, *Mount Song*

op deze school in te schrijven is in de loop der decennia veranderd, de tradities van het instituut zijn dat niet. Titus Simoens: “Dat was wat mij boeide, kinderen, die daar zelf niet voor kiezen, worden hier geplaatst doordat de huissituatie niet voldoet of door andere omstandigheden, en worden opgeleid om zeeman te worden. Dat deed me besluiten om niet op zee te gaan, maar op de school een fotoreeks te maken. Ik kreeg er een kamer en gelegenheid om de kinderen te observeren en om hen aan mij te laten wennen. Het was ook voor mij de gelegenheid om mezelf te bevragen. Waarom ben ik hier? Wat trekt er mij aan? Welke beelden wil ik maken?” De fotoreeks die hier tot stand kwam heeft ongetwijfeld vele mensen aangegrepen, omdat de beelden zo echt en toegankelijk zijn, van binnenuit de kwetsbaarheid van de mens zo liefdevol benaderen.

Titus Simoens: “Raoul De Keyser zei me ooit dat mensen veelal een lus willen maken als ze ergens naartoe gaan, om zoveel mogelijk te zien. Waarom zou je dat doen, vroeg hij dan, keer op dezelfde weg terug en je ziet de dingen helemaal anders. Dat is me bijgebleven. Op die school was dat net zo, het is een kleine leefwereld, en na enige tijd begin je dingen te zien die je de eerste week niet zag.”

Na deze reeks zag hij op Canvas bij toeval een documentaire

over kungfuschole in China. Het viel hem op hoe gelijklopend het eigenlijk was: de kinderen worden soms vanaf vier-vijf jaar op een kungfuschool geplaatst omdat de ouders niet echt tijd hebben. Die kinderen blijven daar tien tot vijftien jaar. De allerbesten worden meesters, de anderen komen terecht in jobs als security of politieagent.

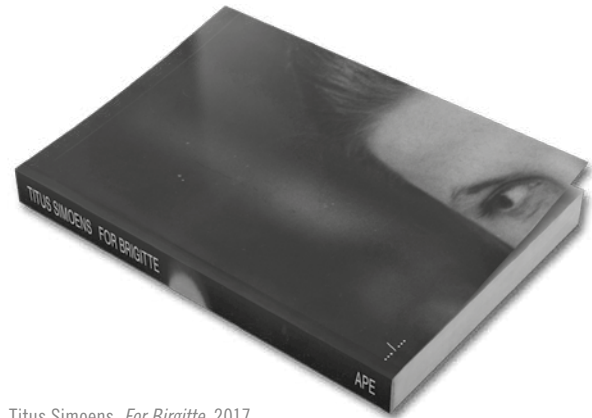
Titus Simoens: “Ik trok ernaar toe met een tolk om de toelating te krijgen tot de school. De rest van de communicatie gebeurde met gebaren en het klein beetje Engels dat de kinderen kenden. Er werd weinig gesproken, maar dat is ook wel het mooie van kungfu. De opleiding is zeer gestructureerd: de maaltijden, de algemene vakken en de talrijke trainingen. Ik heb daar twee maal voor een maand geloged. De strakke regelmaat heeft me wel geholpen om de beelden te maken die ik wilde maken, zeer afgelijnd en gestructureerd.”

Het contact met de kinderen ging redelijk vlot, kinderen zijn leergierig. Hij gaf hen, net als in de zeevaartschool, wegwerpcamera's om zelf foto's te maken. “Dat is ontstaan als een wederdienst, maar als ik de resultaten ervan zag, vond ik het heel schoon hoe ze hun eigen wereld fotografeerden en het verschil met hoe ik naar hen kijk. Dat zegt ook veel over fotografie.”

TWEE VROUWEN In 2015 kreeg Titus Simoens een residentie in Arles aangeboden en wou er de mooiste vrouw(en) van Arles fotograferen. De ontmoeting met een voorbijgangster groeide uit tot een publicatie. De vrouw die hij had gefotografeerd en met wie hij veel had gediscussieerd, bleek een schrijfster te zijn en ze stuurde hem nadien een tekst, waarin ze het begingsprek met hem heeft weergegeven. In feite maakte zij een portret van hem via die tekst. Het resulteerde in *Tu me dis*.

In 2016 begint hij toch met het vervolledigen van zijn studies met een master aan het KASK in Gent. Straks vangt hij zijn tweede jaar aan. “Het was een van de beste beslissingen die ik ooit genomen heb, om die master pas nu te gaan doen.”

Op het moment van onze ontmoeting ligt ook de dummy van zijn volgende project op tafel: *For Brigitte*. Op 8 november 2016 ziet Titus Simoens een berichtje via facebook waarin een vrouw vraagt om een flashy fotoboek te maken voor haar twintig jaar oudere zus die zeventig wordt en die altijd de mooiste vrouw van haar klas en van het dorp was geweest. Er is nu kanker bij haar zus vastgesteld en ze wil die verrassen met een boek dat haar schoonheid van weleer naar voor brengt. De jongere zus zou dat zelf wel kunnen, maar ze is grotendeels blind geworden en daarom doet ze een beroep op een creatieve geest. Het bericht raakt Titus Simoens, hij contacteert de vrouw en er volgt een ontmoeting, iets dat essentieel is voor zijn werk. “Ik ga elke dinsdag naar haar, ze zet koffie voor mij en we praten. Ik maak eigenlijk een boek over iemand die ik nooit heb gezien, haar zus, aan de hand van de verhalen van de jongere zus. Dat was iets heel fijn

Titus Simoens, *For Brigitte*, 2017

om te doen.” Hij heeft uiteindelijk vanuit de familiealbums een intuïtieve selectie van foto's gemaakt, op basis van de verhalen die hij heeft gehoord, en die vooral de nadruk leggen op de schoonheid van Brigitte, de oudere zus. Alle foto's werden gescand en hij heeft door het programma waarmee hij werkt laten bepalen welke uitsnede er telkens genomen werd. Het boek is op die manier gerealiseerd en op een zogenaamde boekvoorstelling aan Brigitte overhandigd. Ongetwijfeld een heel mooi moment dat door vriend-fotograaf Tom Callemin is vastgelegd. Het boek zelf wordt in september effectief uitgegeven.

Titus Simoens is niet enkel een fotograaf, hij is een begeesterende, jonge man die dieper tast dan de oppervlakte en die ons door zijn beelden verrijkt en raakt, diep in ons hart laat voelen dat we kwetsbare mensen zijn.

–

DAAN RAU

INFO Tentoonstellingen met werk van Titus Simoens: Koninklijke Academie voor Schone Kunsten, Antwerpen, 21 september 2017 – Land van fotografie, 11 november 2017 van zonsopgang tot zonsondergang, Land van Waaslaan, Gent-Sint-Amandsberg – Triennale Fotografie en Architectuur #6 Helse paradijzen / Paradijselijke hel, Brussel, mei 2018 – **PUBLICATIES** 2015, *Blue, See Mount Song Los Domadores*, uitgever Hannibal, ISBN 9789492081322, 2016, *Tu me dis*, uitgever APE, ISBN 9789490800567, 2017, *For Brigitte*, uitgever APE, ISBN 9789490800659 – **WEBSITE** <http://titussimoens.com>

Titus Simoens, *Miles Away*